

ПОЛ ДЖЕНИНГЗ ЧОВЕК В СРЕДАТА

Превод от английски: [Неизвестен], 1973

chitanka.info

Аз съм един съвсем нормален, обикновен притежател на лека кола. Никога в живота си не съм страдал от невроза. Щастлив съм в брака, имам пет хубави хлапета и задоволителна работа. Колата ми е почти нова — от две години и половина е — и здрава като камък.

Напоследък обаче, когато шофирам, в мене все повече се засилва убеждението, че пред колата ми и зад нея се движат все едни и същи лица: Човекът Отпред и Човекът Отзад.

Човекът Отзад — казано направо — е нахален и безразсъден млад идиот. Твърдя това, без да се влияя от факта, че има по-нова и по-мощна кола от моята. Винаги съм готов да го оставя да ме задмине, когато условията позволяват. Не съм от тези които считат, че мъжкото им достойнство е засегнато, ако някой ги изпреварва. Както вече казах, имам пет деца. Този нехранимайко има ли?

Сигурен съм, че заслужава да го наричам така. На тази възраст човек не може да има подобна кола, ако не е богат млад глупак с много пари и празна глава.

Възможно е също той да е млад, новоизлюпен директор на някоя съвсем съмнителна фирма. Вероятно колата му е служебна и затова си позволява такива рискове с нея. Не вярвам да я джаска така, ако е преминал през мъките на месечните вноски като повечето шофьори, подобно на мене.

А, ето! Стигаме до светофар с червена светлина и той се опитва да се вмъкне между мене и тротоара! Не, наивнико, няма да успееш! Не съм такъв глупак, за какъвто ме смяташ! Очевидно, на мене се е паднало от името на голямото мълчаливо мнозинство обикновени шофьори да му предам един урок, като застана пред него. Няма ли малко ум в главата си, за да разбере, че ако съм застанал близо до осовата линия, това не го правя, за да може да се изравни с мене? Не може ли да схване, че дебна удобен момент, за да изпреваря този твърдоглав стар склеротик. Човека Отпред. (След малко ще кажа нещо и за него.)

Може и да съм съвсем обикновен, безцветен шофьор, но това не означава, че имам бавни рефлексии. Всъщност реагирам много бързо. Не съм от тези нещастници, които започват да се занимават с лоста за скоростите едва след като има зелена светлина. Щом светне жълта... внимавай, Бруте, няма смисъл да натискаш така клаксона. Ако има нещо, което може да вбеси нормалния шофьор, това е именно този

начин за намек, че дреме на кръстовището. Смя да се похваля, че имам отличен старт. Бих искал да видя как това мамино синче ще потегли с кола като моята. Ще има да премигва с фаровете... хайде, махай се, върви и си чупи главата! Ако нямаше кола с такова ускорение, не би могъл да задмине мене и Човека Отпред.

Добре, че вече няма да се занимавам с него. Ще мога да посветя цялото си внимание на Човека Отпред. Бог ми е свидетел, че това се налага! Ако днес не беше делник, щях да се обзаложа, че е един от тези, които използват колата си само в неделя. Но той е пред мене през всеки ден от седмицата.

Напомня ми на някой канцеларски плъх от романите на Дикенс, започнал да шофира, преди да бъдат въведени изпитите за получаване на шофьорска книжка. Защо, например, седи в колата с шапка на главата? И колко смешно стърчат ушите му! Разбира се, стар туткав глупако, намаляваш скоростта точно когато приближаваме светофар, за да изтървем зелената светлина!

Погледнете как дреме, когато светне жълто. Едва при зелена светлина той се събужда от старческия си сън и започва да мърда с рамена, докато внимателно освобождава ръчната спирачка (защото той я изтегля всеки път, когато спира, сякаш се намира не в град, а на някой стръмен склон). След това се бори с лоста за скорости. Хайде, тръгвай, побързай, дядка такъв!

Ето ни пред друг светофар. Все още съм зад него, но този път има място за две коли в един ред. По навик винаги проверявам в огледалото дали няма кола зад мене, след което няма никакъв риск да се изравня с него от вътрешната страна, докато има още червена светлина. Сега ще мога да потегля бързо напред, докато той се тутка около ръчната спирачка.

Няма смисъл да надуваш така с клаксона си, старче! Намираш се в град! Мина времето, когато пред автомобилите вървеше човек с червен флаг. Има достатъчно място за две коли. Ако хората използваха ширината на платното и се движеха в две колони вместо в една, всички щяхме да се движим два пъти по-бързо, нали? Някои от нас бързат, не отиват на събрание на пенсионерите...

По дяволите, успях да го зърна. Та той е дори по-млад от мене! Някои хора се раждат направо стари. Разбира се, аз го оставих зад гърба си още при светофара, но както можеше да се очаква, попаднах

точно зад рейсова кола във вътрешната част на платното. На всичко отгоре не мога да изляза вляво, за да изпреваря, защото старият нещастник бавно пристига. Виждам го успоредно със себе си.

— Хайде, страхлив тутманико, какво се колебаеш! Не виждаш ли, че ти давам знак да задминаваш?

Най-после той отминава, аз излизам вляво и отново карам след него. Левият му мигач продължава да свети. Сигурно ще забележи, че е забравил да го изключи едва когато пристигнем при следващия светофар. Това е последно кръстовище преди една приятна отсечка с двойно платно и за пръв път светлините ни дават свободен път. Най-накрая и аз ще мога да...

Но какво е това? Той спира точно пред мене, като продължава да дава ляв мигач! Представете си, за бога, решил е да прави ляв завой! Сега трябва да изчакаме всички коли, които идват насреща! Стотици, хиляди коли бързат по тази магистрала и на мене се падна да изчаквам зад единствения човек, който иска да завие в някаква забутана уличка. Всички автобуси и коли, които така умело (но винаги коректно) задминавах през последните два часа, сега ръмжат покрай нас отдясно, докато безпомощно стоя зад този невероятен идиот...

Когато ние тримата спрем на една и съща бензостанция, Човекът Отпред никога не взема само десет литра бензин, както правя аз. Той напълва целия резервоар и не плаща в брой, а изважда някаква кредитна карта, която се нуждае от много подписи, книжа и време. И точно когато вече мисля, че е готов да потегли, забелязвам с ужас, че той замолва техника да хвърли поглед в картера. В най-добрия случай това означава, че ще сменя маслото. Давай, безделнико, сипи вода и в акумулатора, напълни даже резервоара с вода за чистачките! Няма защо да бързаш! Аз мога да те чакам до края на живота си!

Явно е, че той ще стои тук цял ден. Затова давам заден ход и се готвя да търся друга бензостанция. Забелязвам обаче, че Човекът Отзад дава рязко газ, изключва мотора и веднага бива обслужен.

Нищо, добре, че поне той свърши бързо. Ето, сега аз съм наред. Преди да изляза на пътя, виждам, че другият най-после е приключил своите комплицирани сделки и също потегля. По този начин Човекът Отпред се превърна в Човека Отзад и обратното.

Но сега именно започвам да се тревожа. Почти веднага Човекът Отпред започва да шофира като боязлива стара мома, докато другият

отзад става безумно нетърпелив, когато забавям в завой без видимост или избягвам друга безразсъдна постъпка. Просто не мога да си обясня какво ги прихваща! И дума не може да става, че всичко това има нещо общо с моя маниер да шофирам. Както вече казах, аз съм един съвсем нормален, обикновен шофьор.

Б.пр. Авторът Пол Дженингз е написал 18 книги, има съпруга и шест деца, а също и един прояден от молци микробус и е най-нормалният шофьор на света.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 19/1973 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.